

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

En gij, Bethlehem Efratal zijt gij klein om te wezen onder de dui-
zenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, die een Heerscher zal
zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der
eeuwigheid.

Micha 5:1.

No. 24

15 December 1913.

18e Jaargang.

ONSTERFELIJKHEID VAN DEN MENSCH.

(Vervolg van bladz. 360.)

Er schijnt eenige verwarring te bestaan met betrekking tot de ziel en den geest des menschen. Het is waar dat in de Schriften de termen dikwijls gebruikt zijn als woorden met gelijkkluidende beteekenis, hoewel in werkelijkheid de geest en de ziel van den mensch niet een en hetzelfde is. Toen de mensch „eene levende ziel” werd, overeenkomstig de geschriften van Mozes, bezat hij een vleeschelijken tabernakel en een onsterfelijken geest, deze twee de ziel samenstellende. Het woord des Heeren, in deze bedeeeling duidelijk tot den mensch geopenbaard, zegt met groote klaarheid: „De geest en het lichaam is de ziel des menschen.” De geest is onsterfelijk, het lichaam aardsch; de geest onverdelgbaar, het lichaam der ontbinding onderworpen. Maar het lichaam eveneens is bestemd om onsterfelijk te worden, en om te dienen tot de eeuwige woonplaats van de getrouwe geest. De groote apostel der heidenen, schrijvende aan de heiligen te Corinthe, geeft het volgende getuigenis: „Want dit verderfelijke moet onverderfelijke aandoen, en dit sterfelijke, onsterfelijke.” Mozes maakt ons bekend dat „het leven van het vleesch is in het bloed,” dat is, van dit sterfelijke vleesch. Het bloed is het verderfelijke gedeelte van des menschen sterfelijkeid, en zoolang als het bloed door de aderen vloeit, zijn wij den dood onderworpen; zoodat de sterfelijkeid overkomen dient te worden, wat met den dood van het lichaam teweeg wordt gebracht, en de onsterfelijke levensgeest in de redding der ziel, — geest en lichaam — kan worden bewerkstelligd. Wij kunnen dan zeggen dat het leven van het onsterfelijke vleesch in den geest is, wat bij het sterfelijke wezen dezelfde functiën vervuld als het bloed voor de sterfelijke ziel. Als wij verrijzen in de gelijkenis van Christus' opstanding, zal het sterfelijke bloed van uit onze aderen ontnomen zijn, en het eeuwige ver-

eischte, de Goddelijke levensgeest, zal daarvoor in de plaats dienen.

Waar de Schriften zulke waardevolle en onbetwistbare bewijzen, de leeringen van den profeet Joseph Smith ondersteunende, hebben voortgebracht, met betrekking tot de onsterfelijkheid des menschen, daar behoeven wij tot staving niet te verwijzen naar de wetenschap, alhoewel de wijsbegeerte en de wetenschap van het bovennatuurlijke hand aan hand gaan met de waarheden van den Bijbel in dit opzicht. Novalis, de Perzische poëet en heldendichter, merkt op: „De wijsbegeerte kan geen brood bakken, maar zij kan ons God voortbrengen, vrijheid en onsterfelijkheid.”

Dat de geest een werkelijk, intelligent en bestaand iets is, afgescheiden van het menschelijke lichaam, kan gereedelijk worden verstaan door een gepast beeld te gebruiken, wat zich elke dag aan onze opmerking voordoet. Laten wij ons zelve verplaatsen naar het doodbed, in de tegenwoordigheid van de levenlooze stof, de verlaten tabernakel van vleesch en been, die zich eens bewoog, werkzaam was, tot handelen in staat, en kracht bezat, maar daar thans bewegenloos, zwijgend, en stil terneder ligt, ontslagen van de werkzaamheden van het sterfelijke leven, bezweken zijnde voor de eischen des Joods. Als wij op den ontslapene terneder blikken, dan aanschouwen onze natuurlijke oogen elk deel en elk orgaan wat wij ook in den nog levenden toestand reeds opmerkten, de leden, het lichaam, het hoofd, de oogen, de ooren, de neus, de mond, en de tong; verder nog, zoo wij bekwaam waren in de ontleedkunde en we het inwendige zouden gaan beschouwen, dan zouden wij de kameren en cellen van de hersenen kunnen vinden, volkomen, en in hunne juiste liggingen, het hart op de plaats waar het behoort, de longen en al de levengevende organen in hunne plaatsen; en toch is het leven verdwenen, aangezien de dood oppermachtig heerscht. Het maakt geen verschil hoe volmaakt ook een beeld mag worden geworpen op het netvlies van het oog, niets wordt gezien; onverschillig hoe compleet eene trilling mag worden voortgebracht op de trommelvliezen van het oor, niets wordt gehoord — daar is noch licht voor de oogen, muziek voor de ooren, woorden voor de tong, gedachten voor de hersenen, noch emotie voor het hart! Waarom is dit zoo? Waarom zulk een algeheele ommekeer, en toch alle deelen van het vleeschelijke organisme zichtbaar, en in den juiststen stand waar zij waren toen nog het bloed zijnen loop door de aderen volbracht, en het hart ten leven klopte? Ons antwoord wordt gevonden in de woorden van den Prediker; de geest is teruggekeerd „tot God, die hem gegeven heeft.”

„Het volgt dan dat het geestelijk organisme een ideel vormt van de levende ziel, welke namelijk ziet, hoort, en gevoelt;

welke lijdt, zich verheugt, en eenen wil betracht en uitvoert; welke, in 't kort, het licht is, het leven en de intelligentie van het geheele zijn. Het kwam van een onsterfelijk Vader, was voor een proeftijd opgesloten in een sterfelijk tabernakel, en wanneer het lichaam sterft, dan verlaat het zijn aardse huis voor eenen tijd, om terug te keeren naar den hemel, de verblijfplaats van zijne jeugd.

Hoe onbevattelijk en verbazingwekkend is de algemeen aangenomen omschrijving van den geest. Kunnen wij den aard er van verstaan als ons wordt verteld: „Het is een onstoffelijke levenskracht, niet samengesteld en niet afscheidbaar?” Het is vormloos, schaduwloos; geene oogen aanschouwen het, geen hand tast het, geen penseel kan de lijnen ervan beschrijven. Een zoodanige definitie is geen uitlegging, maar doet ons verdiepen in een mysterie, onverklaarbaar en onzeker. De geest des menschen is zuiver en fijn besnaard, buiten het bevattingsvermogen van de sterfelijke oogen, maar wij behoeven niet te veronderstellen, dat hij „onstoffelijk, vorm- en schaduwloos” is, enz. Zoo wanneer onze lichamen gereinigd zijn, ons verstand verlevendigd, onze oogen gezaligd met de olie des geluks, en onze hoofden gekroond met de eeuwigheid, dan zullen wij zien en weten dat alles stof is, met afmetingen, vorm en gedaante, gefatsoeneerd en gevormd zijnde door een Eeuwigen Ouder, in wiens gelijkenis en evenbeeld het is gemaakt en geschapen. De geest des menschen is onsterfelijk, een zichzelf bewust en verstandelijk zijn, de nakomelingschap van God, die met den Vader van alle genade leefde in eenen voorstaat, en bestemd is een onsterfelijk lichaam te bewonen, door gehoorzaamheid aan de wetten die hetzelfde beheerschen, want het is de geest die de waarheid ontvangt of verwerpt, als die namelijk tot het menschelijk verstand wordt geopenbaard.

Zelfs in de „duistere eeuwen” bewoog een sprank van Goddelijke en hemelsche inspiratie de ziel des menschen, en leidde hen tot de redeneering, dat de geest zich neigde tot verhevener gevoelens wanneer het stoffelijk lichaam uitgeleefd geraakte en zich naar het graf ging buigen. Marcus Aurelius, de vermaarde keizer en wijsgeer van het aloude Rome, uitte eene Goddelijke waarheid toen hij zeide: „Wat der aarde is ontsproten keert tot de aarde weer, en in den hemel geboren dingen vliegen eveneens naar hun vaderland weerom.” Het verbleef voor den profeet Joseph, het vreugdevolle nieuws dragende van het herstelde evangelie, om ons de blijde tijdingen te brengen van den Vader van onze geesten, dat het een onontkoombare aanstelling was dat die geesten, evenals de Godheid, waarvan zij een sprank zijn, nimmer voorbij zullen gaan. Openbaring klaart alle raadselen op, verwijdert alle twijfelingen, en verklaart dat de bestemmingen van den

mensch eeuwig zijn, totdat wij geleid worden met den Engelschen dichter uit te roepen: „O, mensch, gij zijt een onverwelkbaar blad van den eeuwig groenen boom van het bestaan.”

IMPROVEMENT ERA.

KERSTTIJD.

December: Kersttijd overal waar
Christus wordt beleden,
En zijn ook maand en dag onjuist,
wij zijn ermee tevreden;
De zesde April zou beter zijn, gelijk
beschreven is
In 't hedendaagsche Woord van God,
Zijn nieuw getuigenis.
Maar weinig maakt de datum uit,
waar 't geldt den Heer der Heeren,
Die waard is dat wij heel het jaar
Hem huldigen en eeren.

Want wie is 't Kind van Bethlehem,
begroet met vreugdepsalmen,
Waarvan de velden Efrata's in stillen
nacht weergalmen?
Door Zieners en Profeten Gods
speld reeds eeuwen her,
Gehuldigd nu door Wijzenschaar, die
volgde Zijne ster?
Geprezen straks door Simeon en
Anna in den tempel,
Zoodra als de ouders met het Kind
verschijnen op den drempel?

Verlangt g' een antwoord op die
vraag? O, richt haar tot onze aarde
En alles wat deze aard bevat, en
vraag Wiens macht haar baarde,
Vraag wie de zon te voorschijn riep,
de maan, 't planetental
En heel het machtig starrenheir, dat
fonkelt in 't Heelal —
Die werelden, onzegbaar groot, macht-
globen, eindverloren,
Of vraag den Bouwheer van 't Heelal:
Wie is Uw Eéngelboren?

Salt Lake City, Utah.

Of richt u tot den Godenraad, op
Kolob saamgekomen,
Toen voor deze aarde, ons toekomst-
oord, een plan moest aangenomen
Daar waren eedlen, machtigen, keur-
geesten zonder tal —
Wiens voorstel kreeg de voorkeur
daar, wiens plan was 't best van al?
Wie was der Goden keus, wie werd
door Eloheim verkoren.
Terwijl een andre Machtgeest toen
zijn standplaats heeft verloren?

Immanuël! God! „God-met-ons"! de
Schepper aller dingen,
Kwam neer op aarde tot den mensch,
ging om met stervelingen!
Is 't wonder dat Profetenmond dat
heuglijk feit voorspelt
En dat een Englenkoor het in een
lofgezag vermeldt,
Dat herders, wijzen, koningen het
kindeken bezoeken,
Dat in een kribbe, in eene stal, ge-
wonden ligt in doeken?

Immanuël, de Levensvorst, die zonder
doel niet handelt,
Verliet de werelden omhoog en heeft
onze aard bewandeld;
Is met een oogmerk hier geweest —
o, stond het ingegrift
In aller hart, in aller ziel, met onuit-
wischbaar schrift:
De Christus kwam met liefdedoel,
o, dat wij 't steeds bedachten
En dag aan dag, ons levenlang,
Hem wederliefde brachten!

FRANK I. KOOYMAN.

AAN DE HEILIGEN.

Mijn geliefde broeders en zusters.

Dit is inderdaad een blij oogenblik voor mij, om opnieuw mijn voet op Hollands bodem te mogen zetten, ten tweede male teruggekeerd zijnde, en de boodschap van leven en

zaligheid met mij dragende, zoo vrijelijk aangeboden door de offerande en de verzoening van onzen gezegenden Verlosser; en met de toegevoegde jaren van ondervinding sedert ik voor de eerste maal als een zendeling dit land bezocht, ben ik mijnen Hemelschen Vader dankbaar dat deze ondervindingen allen hebben gediend om mijne getuigenis en kennis van het bestaan en de macht van onzen eeuwigen Vader te vermeerderen, alsmede van de Goddelijkheid van het leven en de zending van den Zaligmaker der wereld, en dat, in vervulling van hoogheilige profetiën van ouds, de Heer in Zijne volheid het evangelie van Jezus Christus heeft hersteld in deze de laatste dagen, met macht en bevoegdheid om in Zijnen Heiligen Naam te handelen, en Zijn koninkrijk hier op aarde op te bouwen, toebereidende Zijne tweede komst, om als Koning der koningen, en als Heer der heeren te regeeren; en om tot u te getuigen, dat Joseph Smith in zijne nederigheid van den knapenleeftijd, het instrument was door den Heer gekozen om deze herstelde macht en opdracht te ontvangen en deze waarheid in te stellen en heel der wereld te verkondigen.

Boven alle rijkdommen en eer der wereld, waardeer en stel ik op prijs eene roeping voor deze zending, vergezeld van de macht en het gezag van het heilig Priesterschap, en ernstig en oprecht hoop en bid ik, dat mijn werk in uw midden in dit lieve oude Holland mij zelven deze hooge eer en roeping waardig zullen bewijzen.

Ik kom tot u, beladen met groeten van presidenten der Zending, en zendingen, die in dit land gewerkt hebben, en van honderden van Heiligen aan hunne geliefden en vrienden door de verschillende vertakkingen van deze zending. Bijna zonder uitzondering zijn de Hollandsche Heiligen in Utah tevreden en voorspoedig, maar zekerlijk hebben ze hen nog niet vergeten, die hier nog in het lieve oude vaderland verbleven zijn, en hun geloof en gebeden rijzen dagelijks tot den Heer voor het welslagen van het zendingswerk onder hun medelandgenooten.

Ik ben verblijd mij de gelegenheid ten nutte te kunnen maken door middel van de Ster uitdrukking te geven aan mijn meest vriendschappelijke gevoelens van liefde, als mede van mijne familie, en, waar wij in uw midden zullen vertoeven, verlangen wij ten zeerste zoover als mogelijk is, met u allen bekend te worden, en ik hoop dat het voor u een genoeg zal wezen om ons uwen bijstand in alle mogelijke opzichten, die dienen kunnen om het werk des Heeren te bevorderen, te willen verleen, en wij verzekeren u, dat wij ons altijd gereed zullen houden om u wederkeerig op elke mogelijke wijze van hulp te zijn.

Waar dit tijdschrift eveneens zoo ruim verspreid is onder

de Hollandsche Heiligen in Utah, daar wenschen we onze groeten van uit hun vaderland, ook tot hen uit te strekken, en hen nogmaals hartelijk te danken voor hun liefde en vriendschap jegens ons betoond, alvorens ons vertrek uit Salt Lake City.

Met dit nummer van de Ster, en daarmede met het eindigen van het oude jaar, wenschen wij u al de uiverkozenste groeten en wenschen van den dag; — een gelukkig, gelukkig kerstfeest namelijk, en een voordeelig Nieuwjaar.

Met oprechte gevoelens,

LE GRAND RICHARDS en familie.

Rotterdam, Dec. 3, 1913.

AANGEKOMEN.

Op 28 November zijn in het zendingsveld alhier aangekomen, de navolgende Ouderlingen: Pres. Le Grand Richards, Zr. Ina Richards en drie dochtertjes, Pres. Richards met zijne familie is aangewezen om als President der Zending zijn verblijfplaats te houden op het hoofdkantoor te Rotterdam. Grant M. Romney van Salt Lake City, gezonden naar de Arnheemsche conferentie; John H. Cottam van St. George, Utah, gezonden naar de Groninger conferentie; Worthington L. Mahoney van Heber City, Utah, naar de Rotterdamsche, en Borgan A. Anderson van Hyrum, Utah, gezonden naar de Amsterdamsche conferentie.

RECTIFICATIE.

Voor hen die straks de verschillende nummers van ons tijdschrift, welke met het verschijnen van deze pagina's weer een vollen jaargang vormen, in laten binden, zien wij ons genoodzaakt de mededeeling te doen, dat in de nummering der verschillende „Sterren”, eene kleine fout is geslopen. Door een toevallig abuis dragen beide Sterren, die van 15 Juli en van 1 Augustus, het nummer 14. Bij de uitgave van No. 21, (15 November) werd dit ontdekt, weshalve wij hier, om aan 't einde van 't jaar niet een exemplaar te kort te komen, één nummer, (20) hebben moeten overslaan. De pagineering loopt geregeld door, zoodat, wanneer men bij het gereed leggen der nummers voor den binder, daar even op let, het bezwaar geene verdere beteekenis heeft.

Hoewel overigens, in het bijzonder dit jaar door overstelpend drukke bezigheden van den corrector, — de Ster niet van drukfeilen is vrijgebleven, zoo dient toch op hetzelfde oogenblik hier nog ééne fout verbeterd, aangezien die anders allicht min of meer zinstorend zou kunnen wer-

ken. Op blz. 349 (Ster van 15° November), komt een artikel voor over „Het voortkomen en de woonstede der geesten van het voorbestaan.” Abusievelijk staat daar, het „voorkomen”. Onze welwillende lezers verzoekende oók die fout in hun gedachten te willen verbeteren, achten wij ons hiermede van onzen plicht te dien opzichte gekweten.

REDACTIE.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD. 3

Door Pres. Richards, — pas aangekomen, — is in gezelschap van Pres. Hair, eene reis gemaakt door heel de zending heen, met het doel om kennis te nemen van de verschillende toestanden in de onderscheiden vertakkingen, en persoonlijk in aanraking te komen met al de zendelingen en Heiligen. In de verschillende hoofdafdeelingen zijn door de beide presidenten met de zendelingen priestervergaderingen gehouden, ten doel hebbende allen in het werk aan te moedigen en hen leerzame instructies mede te deelen.

Bovendien zijn openbare vergaderingen gehouden te Amsterdam I, Arnhem, Groningen, Leeuwarden, Harlingen en Middelburg. Deze veraderingen waren en door leden en door vreemdelingen uitstekend bezocht, en zeer leerzame onderwerpen vormden den inhoud van het gesprokene.

DE „ARTIKELEN DES GELOOFS”.

Aangenaam is het ons in het laatste nummer van dezen jaargang nog onze lezers de mededeeling te kunnen doen, dat door de Zending aihier een zeer belangrijk boekwerk in het licht is gegeven. De „Artikelen des Geloofs”, geschreven door de bekwame pen van Dr. James E. Talmage, een der Twaalf Apostelen der Kerk, zijn uit het Engelsch vertaald en thans voor de verkoop gereed.

Dit lijvige boekwerk, bijna 400 bladzijden groot, behandelt, aan de hand van de dertien geloofsartikelen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in stelselmatige volgorde al de verschillende beginselen van het evangelie op duidelijke en bevattelijke wijze. Tot heden was een dergelijk zóó doorwrocht werk nog niet in onze Hollandsche kerkliteratuur verschenen, zoodat wij gelooven niet te veel te zeggen, wanneer wij het eene belangrijke aanwinst noemen in onze propagandalectuur.

Wijl de vertaling een liefdewerk is geweest, door den overzetter ondernomen als een gedeelte der op hem rustende zendingsplichten, is de Zending in staat dit werk tegen uiterst lagen prijs te verkoopen, zoodat het onder het bereik van een ieder valt.

Van inhoud volkomen gelijk zijnde heeft men drie verschillende soorten van band weten te vinden, waardoor de goedkoopste uitgave slechts de prijs van 50 cent bedraagt. In zwart linnen stempelband uitgevoerd is de prijs 90 cent, terwijl eveneens een beperkte hoeveelheid in bruin leeren band is gebonden, met goud op snee, waarvan de prijs f 1.70 zal zijn.

Wij kunnen onze lezers niet te sterk aanraden zich zoo spoedig mogelijk van dit boek in het bezit te stellen, wijl het naast de Standaardwerken, op ons boekenrekje eene eerste plaats verdient. De zendelingen in de verschillende vertakkingen belasten zich gaarne met het uitvoeren van uwe bestellingen, terwijl voorts tegen inzending van het bedrag aan elkeen die er om schrijft, van uit het hoofdkantoor (Crooswijksche singel 7b te Rotterdam), het werk wordt toegezonden.

DER ENGELENZANG.

„Eere zij God in de hoogste hemelen,
vrede op aarde, en in de menschen een
welbehagen”.

Dat is, sedert eeuwen reeds, het gevleugelde woord geworden overal waar de naam van Christus wordt gehuldigd en waar men Hem in meerdere of mindere mate tracht te dienen en te aanbidden. De herders, die voor 't eerst dezen engelenzang hoorden in de velden van Judea, hebben zonder twijfel er op dat oogenblik niet bij stil gestaan, dat duizende jaren nadien dit lied nog bekend zou wezen en door miljoenen zou worden nagezongen.

Dat ze hieraan niet dachten was voorzeker niet toe te schrijven aan de minder rijke inhoud dier worden. Is er 'daar daarentegen wel ooit een lofzang gezongen geworden die zoo groote beteekenis heeft? Is er wel ooit een yreugdezang aangeheven, die zoovele idealen in zich sloot? Wel had het Jodendom al eeuwen lang aan God in de hoogste hemelen de eer gegeven, althans hunne voorschriften luidden reeds honderden van jaren lang in dien zin, en ook hadden profeten en zieners van ouds, alsmede al de Godsmannen, getracht der menigte te bewegen dien God van Abraham, Izaäk en Jakob eere te geven. Toch waren ze er niet ten volle in geslaagd. God was gevreesd geworden, maar God was door het meerendeel van het Hebreëvolk niet bemind. Men had zich Hem voorgesteld als een vertoorn'd rechter alleen die slechts troonde in donderwolken en bliksemvuur. Dit kwam niet doordat de Heer zich in dien zin had geopenbaard, maar het beschuldigende geweten van de aloude volkeren

zelve was het geweest die zich deze voorstelling had geschapen. Ze waren zich tē wel bewust menigmaal niet te hebben geluisterd naar de liefde-inspireerende woorden en vermaningen van hun grooten Heer, maar dat ze daarentegen de wet van wedervergelding te sterk in toepassing hadden gebracht. Ze hadden vele malen gezondigd niet alleen door deze voorschriften te overtreden, maar ook in het private leven hadden ze, vooral tegen de zedelijkheid, zoo herhaaldelijk Gods wetten geschonden. Voor een groot deel was 'dit oorzaak dat ze den grooten Opperheer niet hadden leeren kennen als een vader, die met welgevallen zijnen blik over zijne kinderen liet gaan, maar die steeds redenen had om over hen te toornen, al vond die toorn ook zijne beweegredenen in gekrenkte liefde die toch bij alles het heil van zijne kinderen in het oog bleef houden. Zoo ver ging echter het Godsbegrip van het aloude verbondsvolk, over 't geheel genomen, niet, dat ze, — waar de Heer het noodig oordeelde hen te kastijden, — daar nog een blijk van liefde in konden zien.

In Efrata's velden weerklonk thans echter der engelenzang, trots alles aan Gode de eer gevende. En 't was niet alleen de eer van God die bezongen werd in deze hemelmuziek, neen, ook de dag des vredes lag in 't verschiet. Hadden die engelen reeds de eeuwen der toekomst, die ook nu nog toekomst zijn, in 't vooruitzicht, dat ze van eenen aardvrede zongen, of reikte ook hun blik niet verder dan de onmiddellijke verschijning van den Vorst des Vredes, die weliswaar gekomen om het menschedom met God te verzoenen, toch in later dagen, zich welbewust, er gewag van maakte, dat Hij niet op aarde gekomen was om vrede te brengen, maar het zwaard? Wie zal het zeggen? Met Christus kwam de vrede niet direct, maar laarentegen scheen het alsof de vorst der duisternis alle machten in het werk stelde om den levensarbeid van den Verlosser te vernietigen; en nimmer tevoren had de aarde tooneelen gezien van zoo gruwelijke oorlog en bloedvergieting als er zich ontrolde ten tijde, en kort na de komst van den Vorst des Vredes.

Toch waren der engelen woorden de waarheid. 't Fondament namelijk van den vrede werd gelegd door den Zoon des Menschen, die kwam om een zending van den Vader te vervullen. 't Leven van Hem zelve, en de voorschriften door Hem gegeven waren van zoodanigen aard, dat een wereldvrede zich binnen een afzienbaar aantal jaren had moeten ontwikkelen, zoo wanneer de tijdgenooten van den Zaligmaker acht op Zijne boodschap hadden geslagen. Waar ze dit niet deden, en ook op de prediking van der apostelen woord niet wilden luisteren, maar hunne nekken verstijfden, en waar hunne nazaten eindelijk een Christendom gingen omhelzen, wat slechts een Christus-godsdienst in naam was gebleven,

daar kon het niet anders of de wereldvrede moest uitblijven. De broederschap, door den Heer gepredikt, de naastenliefde die zichzelf niet zoekt, maar dat wat zijns naasten is, was wel in leer en dogma gehuldigd, maar zelfs tot op den huidige dag is het Christendom in gebreke gebleven dat in het dagelijksche leven toe te passen. En toch is dit het alleen wat de wereldvrede kan bewerkstelligen en bestendigen. Zoolang de godsdienst blijft twisten over punten der leere, zoolang de geestelijkheid zich bezig blijft houden met het verketteren van anderer overtuiging, en daarbij faalt om den Christus-geest, den geest van waren vrede na te streven, en als voorbeeld te stellen, zoolang zal ook der engelenlied, althans deze alinea, onvervulde profetie blijven.

„In de menschen een welbehagen,” — zoo luidde de laatste term van den hemelzang. Slechts dan kon er in de menschen een welbehagen zijn, wanneer zij zich welgevallig wenschten te gedragen in de oogen van den Vader. 't Was daarom mede dat Hij Zijnen Zoon ons zond, om den menschen te laten zien hoe geleefd moest worden als de Vader een welbehagen zou hebben in Zijne geesten, die bezig waren hunnen proeftijd te doormaken. De strijd diende te worden aangebonden met alles wat kwaad was in de oogen van Hem, die door Zijne oneindige kennis zoo goed kon weten wat de weg was naar het geluk en de eeuwige oorden van vrede, waar nimmermeer twist de algemeene eendracht zou kunnen verstoren. Die oorden mochten niet worden gezocht in een vaag idee van een toekomstig hiernamaals alleen, maar ze lagen nabij voor een ieder. Eenmaal zeide de Zaligmaker, — „Het Koninkrijk Gods is binnen in u.” — Het Koninkrijk Gods. Het koninkrijk van den vrede is binnenin een iegelijk, en 't was met het oog op die mogelijke levensuiting dat de engelen hun profetenzang zongen, wetende dat er iemand geboren was die niet alleen ten volle besepte, maar ook ten volle bereid was om hierin zich tot een voorbeeld te stellen. „Och, dat Mijn volk, naar Mij gehoord had, dat Israël in Mijne wegen gewandeld had,” — was, honderde jaren vóór het engelenlied door het luchtruim ruischte, reeds de klaagzang van den Heer door den mond van een der bekwaamste dichters ooit onder de zon geleefd. Ja, had ook het volk slechts geluisterd naar de nieuwe poging ingesteld door den Heer in de volheid der tijden, toen Hij Zijnen Eeniggeborene zond. Ze deden dit echter niet, en vandaar dat de Vader, hoe gaarne Hij het ook had gedaan, Zijn welgevallen niet kon hebben in de oproerige kinderen, die hunne verzenen tegen de prikkels bleven slaan.

„Maar het licht is weer ontstoken, wat voor eeuwig schijnen zal,” — luidt thans de nieuwe verkondiging van de aloude kerstboodschap. Thans is niet de Heer geboren in

Bethlehems velden, thans is het niet eene kribbe die Hem tot wiege dient, maar zijne reeds eeuwen verheerlijkte persoonlijkheid heeft opnieuw den toorts doen lichten, en van den troon des eeuwigen vredes opnieuw een welgevallen gepredikt in heel het menschdom, op de aloude voorwaarden. Zal thans het menschdom beter willen luisteren? Zullen de nu op aarde vertoevende geesten willen inzien, dat Gods eer niet ten volle in 't licht kan treden, dat de wereldvrede niet eerder daar kan zijn, en dat de Allerhoogste geen wēbehagen in Zijne kinderen kan hebben, alvorens men geleerd heeft langs het voorbeeld van den grooten Afgezant, zoodanig te leven dat men zelve deze dingen mogelijk maakt? Profetie, in deze dagen gegeven, doet ons zulks verbeiden.

DOOP EN WEDERDOOP.

Menigmaal gebeurt het dat men ons bestempelt met den naam van „wederdoopers”. Hoewel wij dan zeer goed weten, dat men eigenlijk „onderdompelaar” bedoelt, is het toch niet van belang ontbloot dat wij eens weten wat de Kerk leert ten opzichte van het kunnen voorkomen van een herhaalden doop. Tot dat einde laten wij hier een aanhaling volgen uit de pas verschenen „Artikelen des geloofs” geschreven door Apostel Talmage.

„Eene herhaling van de verordening van den doop voltrokken aan denzelfden persoon, is onder zeker bijzondere omstandigheden geoorloofd, en wel, wanneer iemand in de Kerk door den doop ingelijfd zijnde, zich hieraan onttrekt, of ervan is afgesneden, en zich nadien bekeert en zijne standplaats in de Kerk terug verlangt, kan hij dat alleen door den doop doen. In ieder geval is zulks echter slechts eene herhaling van de inleidende verordening als reeds te voren bediend. Er is in de Kerk geene verordening van „wederdoop” onderscheiden in aard, vorm of doel, van den anderen doop; en daarom is in het bedienen van den doop aan iemand die reeds eerder gedoopt was, de vorm van de plechtigheid geheel dezelfde als bij den eersten doop. De uitdrukkingen, „ik doop u wederom”, in plaats van „ik doop u,” en de bijvoeging van „voor de vernieuwing van uwe verbonden”, of, „voor de vergeving uwer zonden,” ofschoon die somtijds gebruikt zijn geworden door de bedienende ouderlingen of priesters van de Kerk, zijn niet van bindende kracht. De inspraak der rede vereenigt zich met de stem van de presideerende autoriteiten der Kerk, in het afkeuren van elke dwalende afwijking van de door den Heer voorgeschreven handeling; veranderingen in de ceremoniën door het bevoegde gezag gegeven, kunnen eveneens alleen door het gezag worden bewerkstelligd, en wij

dienen om voorschriften in deze zaken uit te zien naar diegenen, welke de sleutelen der macht op aarde houden.

Een „wederdoop”, dat is, eene herhaling van de eenvoudige verordening als eerst werd volbracht, kan onder bijzondere omstandigheden, welke klaarblijkelijk deze buitengewone stap wettigen, geoorloofd zijn. Zoo bijvoorbeeld in de eerste dagen van de Kerk in Utah, toen hare leden aldaar waren aangekomen door vele zware beproevingen en lange en afmattende reizen; in vele gevallen voor langen tijd ontstoken geweest zijnde van kerkelijke vergaderingen en het waarnemen van andere godsdienstige vormen, werd het wijselijk door President Young aangeraden, dat de leden der Kerk de getuigenis van hunne trouw aan de zaak van God zouden hernieuwen door elk hunner opnieuw te worden gedoopt. Toen daarna voortdurend andere gezelschappen van emigranten aankwamen, en dezelfde toestanden van lange reizen en ruwe ondervindingen ook in hunne gevallen van toepassing waren, en waar verder velen van hen kwamen van buitenlandsche vertakkingen van de Kerk, nog onvolkomen georganiseerd, door welke omstandigheden de werkelijke rang der leden niet gereedelijk kon worden bewezen, was deze plechtigheid van een tweeden doop ook hen toegestaan. Hoe ook echter, het was nimmer de beëindiging, dat dergelijke handeling algemeen zoude worden gemaakt; veel minder dat 't zou worden ingesteld als 'n voorgeschreven regel van handeling in de Kerk. De Heiligen der Laatste Dagen beweren niet wederdoopers te zijn.

Gevalen van „wederdoop” ons in de schrift beschreven zijn er zeer weinige; en bij elk voorbeeld wordt het bestaan van bijzondere omstandigheden, de handeling wettigende, gereedelijk gezien. Aldus lezen we van Paulus, dat hij zekere veronderstelde discipelen te Efeze doopte, ofschoon zij alreeds gedoopt waren volgens de wijze van den doop van Johannes. In dit geval echter had de apostel klaarblijkelijk, en met goede reden, het vermoeden dat de doop, waarvan zij spraken, onder ongeautoriseerde handen was volbracht, of op zijn minst zonder voorafgegane behoorlijke opleiding van de candidaten; want toen hij de kracht en den invloed van hunnen doop beproefde door te vragen: „Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen als gij geloofd hebt?” antwoordden zij hem. „Wij hebben zelfs niet gehoord of er eenen Heiligen Geest is.” Verwonderd vroeg hij hen daarna, „Waarom zijt gij dan gedoopt?” en zij antwoordden: „In den doop van Johannes.” Maar Paulus wist, evenals ook wij weten, dat Johannes den doop der bekeering predikte door water, maar tevens altijd verklaarde, dat zulks slechts eene inleiding was tot den grooteren doop met vuur, welke Christus brengen zoude.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
T. C. HAIR.

Assistent :
B. TIEMERSMA

BIJEENGEBRACHT.

Een Kerstvertelling.

Door *Ben Daniels*.

„Het is een vreemde samenloop van omstandigheden”, sprak Broeder Melder tot den vriendenkring, die om zijn haard gezeten was. „De wonderen zijn de wereld nog niet uit.” Hij had juist enkele, dien dag ontvangen, brieven uit Holland gelezen en verbrak met die woorden ons gesprek over koetjes en kalfjes.

„Bedoel je de geboorte van de tweelingen bij neef Jan?” antwoordde zijne vrouw. „Dat is wel toevallig, precies op de zilveren bruiloft van oom en tante.”

„Och, dat is niet onaardig, maar minder interessant voor ons gezelschap. Ik bedoel de geschiedenis van Dolf Passer — net 'n kerstverhaal.”

„Vertel het ons, broeder Melder!”

„Een kerstverhaal? hè ja!”

„Juist goed voor vanavond!”

Aldus aangespoord, kon Bert Melder niet zwijgen. Hij wierp enkele houtblokken op het vuur ('t was de avond vóór Kerstmis, *Christmas Eve* zegt men in Amerika) en begon.

„Het is al 'n heelen tijd geleden, zoowat vijftien jaar, toen de briefschrijver — Dolf Passer — en ik samen een onder- vinding hadden, waarmee m'n verhaal begint. Wij woonden te Duinbuurt, een zeedorp zooals u weet. 'k Zal nooit die Kerstweek vergeten! Drie dagen lang woei het ontzettend. Een Zweedsche schoener, de *Blända*, leed schipbreuk, verging met man en muis. Onversaagde dorpelingen probeerden nog de reddingbooten uit de zetten, maar moesten het opgeven. 't Was niet te doen. Dat gebeurde juist in den Kerstnacht. Wij maakten toen de opmerking en hebben er naderhand meer- malen over gesproken, dat die kerstnacht uit het werkelijke leven zoo heel anders was dan in een kerstverhaaltje. Aan 'n vertelling is gewoonlijk een mooi slot — lijden, nood, te- genspoed, alles helpt mee ten goede. Maar wat goeds kon er uit deze ramp geboren worden? De schoener was met man en muis vergaan. Dat was een van de „verborgenheden”, waarmee wij onze jonge hoofden plaagden. Nu, na verloop van jaren, blijkt het dat er tóch nog wat goeds uit die schip- breuk is voortgesproten. Luister maar.

„Den volgenden morgen gingen Dolf en ik naar het strand. En wij waren niet alléén, dat begrijpt u; het heele dorp liep leeg. Het strand lag bezaaid met hout, de lading van het verongelukte schip. Daar tusschen lagen allerlei stukken van het wrak, stomme getuigen van het afgespeelde drama. De ontredderde romp stak gedeeltelijk boven de beukende branding uit. Eenige lijken waren aan land gespoeld en werden naar de begraafplaats vervoerd.

„Bedrijvige handen, tuk op bergloon, waren reeds bezig met het op wagens laden van het aangespoelde. Wij kwamen bij een scheepshut, die zooals ze reilde en zeilde, van dek geslagen en tegen het duin geworpen was. Nieuwsgierig snuffelden wij door een hoop traktaten en boekjes, die buiten de hut gesmeten waren en daar vertrappt werden. Het was Engelsche en Zweedsche lectuur. Dolf, die varensgezel was, kon er nog al wat van lezen. Hij vond een Zweedsch bijbeltje, wel wat beschadigd, maar toch nog bruikbaar. Zorgvuldig maakte hij het schoon en stak het bij zich. „Dat is te goed om zoo vertrappt te worden,” zeide hij.

„Dat bijbeltje speelt 'n rol in m'n geschiedenis. Of liever, 'n afgescheurd stuk van 'n boekblad, dat Dolf een paar dagen later in het bijbeltje vond liggen. Hij liet mij roepen en toen ik bij hem kwam, lag z'n tafel vol boeken en papieren. Hij kwam mij tegemoet met een stuk bedrukt papier in de hand. „Kijk”, sprak hij, „dit lag in dat Zweedsche bijbeltje, 't is Zweedsch wat er op staat, 't lijkt net bijbeltaal. Zie maar, hier is de vertaling van drie verzen, zoover ik er wijs uit worden kan, maar ik kan het in heel den bijbel niet vinden, hoewel het in verzen verdeeld is, net als in de Schrift. Er staat boven: Mosiah 3, en ik kan maar niet uitmaken welk boek dat is. Heb jij dien naam wel eens gehoord?” Maar ik wist het evenmin.

„Mosiah — dat is in 't Boek van Mormon, vader!” viel Melders zoontje hem in de rede.

„Ja, jongen, je hebt goed opgelet,” sprak Melder en glimlachte goedkeurend. „Je vader wist toen echter nog niet, dat er een Boek van Mormon bestond. Daar moesten nog jaren over verlopen. Dolf Passer vertrok naar de stad, waar hij de zeevaartkundige school bezocht. Na verloop van tijd ging hij het stuurmansexamen doen en slaagde. Toen maakte hij groote reizen en bleef lang weg. Je vader — Bert streelde het blonde haar van zijn zoontje — verhuisde later ook naar de stad. Daar kwam hij in aanraking met de zendelingen, zooals ik hoop dat jij ook eenmaal menschen vinden zult als je op zending gaat. Al gauw las ik toen het Boek van Mormon en trof den naam Mosiah aan. Ik kan wel even voorlezen wat er op dat uitgescheurd boekbladfragment stond. Hier is het:

„Als het mogelijk ware, dat kleine kinderen konden zondigen, zij konden niet zalig worden; maar ik zeg u: zij zijn gezegend; want ziet, zooals zij in Adam of door de natuur vallen, zoo verzoent het bloed van Jezus Christus voor hunne zonden.

„Verder zeg ik tot u: Er zal geen andere naam gegeven worden, noch eenige andere weg of wijze, waardoor de zaligheid tot de menschenkinderen kan komen, dan alleen in en door den naam van Christus, den Almachtigen Heere.

„Want ziet, Hij oordeelt, en Zijn oordeel is rechtvaardig; en het kind dat in zijne kindsheid sterft komt niet om; maar de menschen drinken de verdoemenis voor hunne eigene zielen, tenzij zij zich vernederen en gelijk kleine kinderen worden, en gelooven dat zaligheid was, is en zal komen, in en door het zoenbloed van Christus, den Almachtige.”

„Ik dacht natuurlijk terstond aan Dolf! Ik moest hem schrijven. Wat een prachtig aanknoopingspunt voor de prediking van het Evangelie! Ik kwam te weten, dat hij te Valpariso, in Zuid-Amerika, moest arriveeren. En werkelijk ontving hij daar m'n brief. Hij schreef terstond terug, en vroeg mij, een exemplaar van het Boek van Mormon naar Hamburg te sturen, waarheen toen de reis weer was. Toen vernam ik in langen tijd niets van hem. Mijn nieuwsgierigheid, ja ik mag wel zeggen: mijn brandend verlangen om te weten wat Dolf van het boek dacht, bleef onbevredigd. Ik verloor hoop, gaf ik ook niet alles prijs.

„Mijn vertrek naar Utah scheen alle verwachting om Dolf te zien of van hem te hooren, den bodem in te slaan. Hier was ik, och, jullie grooteren weet het allen, in een vreemd land met vreemde gewoonten; 'k moest een vreemde taal leeren, mij inwerken in ongewoon werk. Dolf Passer raakte zoowat in het vergeetboek. Tot ik op 'n goeien dag 'n brief van hem ontving uit Japan. Hij had onze zendelingen daar bezocht en dáár niet alleen, maar ook in Hamburg, in Rotterdam en in San Francisco. Hij zwalkte de heele wereld over, zoo het scheen.

„Die brief uit Japan was een blijde verrassing! Ik heb 'm bewaard en zal hem u gedeeltelijk voorlezen. Dank je, vrouwtje, je voorkomt m'n wenken!” Broeder Melder nam den brief aan, dien z'n vrouw hem toereikte, dronk z'n kopje chocolade leeg en las:

„Ja, Bert, nu zit ik hier in Yokohama. Gister heb ik jullie zendelingen bezocht. En ik moet je iets bekennen. Ik weet niet of ik ooit Mormoon zal worden, maar er schijnt iets „an-

ders dan gewoon" in jullie leer te zitten, iets, „ick en weet niet wat." Menig leerpunt uit mijn eigen als kind onderwezen godsdienst heb ik laten varen en ik merk, dat ook jullie Mormonen die dingen links laten liggen. Dat halve blaadje uit m'n Zweedsch bijbeltje heeft m'n gedachten over den kinderdoop radikaal veranderd en was de aanleiding tot dieper nadenken over heel veel dat mij geleerd was. Maar daarover later misschien meer. Ik had je iets te bekennen, schreef ik zooveen. Er komt namelijk een eigenaardige verandering over mij sinds ik jullie zendelingen ontmoet heb. Waar ik ze ook praai — in San Francisco, in Rotterdam, in Hamburg, hier in Yokohama — overal merk ik iets bijzonders in hen, iets waarvoor ik geen benaming heb. Op mijn reizen heb ik hen telkens voor mij en hel ik in mijn denken en doen naar het hunne over — wonderlijk! Niet allemaal trekken ze mij even sterk aan, maar het onverklaarbare voor mij is, dat ik het aantref, ik mag wel zeggen over de heele wereld. Ik bewonder iets — wat? — in hen en ik voel dat het invloed op mij heeft en streeft om het ook in mij te scheppen. Ook onder andere menschen zijn er die mij aantrekken en die ik bewonder, maar dat zijn *enkelingen*, geen *groepen*. Jij bent Mormoon — wat ik nooit heb kunnen begripen, dat weet je — deel mij nu jou gevoelens hierover eens mee, wil je? Vertel mij eens of je ook 'n dergelijke ondervinding gehad hebt."

„Als antwoord op dit schrijven, wees ik er op, dat men soms een oud paartje ziet, goeie menschjes die met hun getweetjes den levensweg bewandeld hebben met zooveel minzaam vertrouwen en blijdschap in elkander, dat hunne aangezichten dezelfde uitdrukking dragen. Dat zijn geen twee zielen, maar het is één saamgesmolten ziel. Of misschien beter gezegd: twee zielen, één denken. Jarenlange bewondering voor elkander heeft in hen een en dezelfde beeltenis gewrocht. Het is de Wet des Invloeds, zooals ik ergens gelezen heb, *dat wij gelijk worden aan degenen, die wij voortdurend bewonderen.*

„Daarop hielden wij geregeld briefwisseling. Nu eens dacht ik: Dolf wordt „Mormoon", dan weer leek hij er o zoo ver van verwijderd te wezen. Dat ging zoo tot zowat anderhalf jaar geleden. Toen kwamen er geen brieven meer. Wat er aan haperde? Wij — m'n vrouw en ik — gisten, gisten... maar gissen bevredigt niet. Herhaaldelijk werd Dolf Passer in onze gebeden genoemd. „Bidt zonder ophouden" leerde de Apostel van ouds en daarnaar trachtten wij ons ook in dit geval te gedragen. En wij smaken vandaag de zoete voldoening, die gebedsverhooring geeft. Reik dien brief even aan, mijn zoon! Goed zoo. Na hetgeen ik verteld heb, is hij zelfverklarend.

Beste Bert: In lang niet van mij gehoord, he? Wees getroost, beste jongen, 'k heb goed nieuws! Je kunt mij „broeder” noemen — *broeder* Passer! Klinkt dat niet ééinig? Ja, ja, ik ben gedoopt. Maar laat ik beginnen bij het begin — bij de „start”, zooals jelui dat noemen in Amerika.

Ik ben ziek geweest. Ik meen dat ik je nog geschreven heb, dat wij met de *Geertruida* naar Rio Janeiro zouden gaan. Welnu, daar kreeg ik het te pakken — maar daarover later wel eens. Dat is nu van ondergeschikt belang. Maandenlang heb ik in het hospitaal gelegen, iets waarvoor ik nu heel dankbaar ben.

Toen ik aan de beterende hand was, had ik volop tijd om over alles eens goed na te denken. En ik had jou Boek van Mormon daar, dat ik gelezen en herlezen heb, totdat ik door-en-door doordrongen was van de overtuiging, dat het een goed boek is. Je zult het mij nu niet meer ten kwade duiden, als ik je beken, dat ik het met vooroordeel doorgebladerd heb toen ik het pas van je ontvangen had. Die aanhaling uit Mosiah 3 had ik mooi gevonden, maar ik kon het maar niet slikken, dat dat een aanhaling was uit het Boek van Mormon en dat Joseph Smith ermee in verband stond.

Dank zij den hemel, dat is nu anders! Toen ik weer sterk genoeg was om te kunnen werken, was ik zonder schip, dat spreekt. De *Geertruida* was natuurlijk zonder mij vertrokken. Ik kon op 'n Zweedsch driemast-volschip monstereen, met bestemming naar Stockholm, wat ik deed. En in die stad moest ik juist wezen, want daar heb ik een predikatie gehoord, die als voor mij geknipt was, en daar heb ik ook zuster Cederlund ontmoet, die — maar ik moet m'n verhaal niet vooruit loopen.

In Stockholm gekomen, ging ik weer dadelijk naar de zendingen en woonde de Zondagavond-vergadering bij. Broeder Nordstrom, de Conferentie-president, sprak, en ik moet je zeggen, dat ik nog nooit naar zoo'n gloedvolle, verstandige rede geluisterd heb. Ik zou onmogelijk alles kunnen weergeven, maar omdat je mijn geestesstreaming kent en ik graag m'n blijdschap eens wil uitspreken — al is het op papier — zal ik je er toch wat van vertellen.

Je moet dan eerst weten, dat er uit Stockholm pas een broeder-zending vertrokken was, die heel veel persoonlijke invloed gehad had. Naar aanleiding daarvan hield de spreker zijn toespraak. Ik kon hem goed volgen, want meermalen heb ik met Zweden gevaren en mij geoefend in hun taal. Op m'n laatste reis had ik dan ook bijna geen moeite wat spreken en verstaan betreft.

Sommige leden, zeide hij, steunen op de zendingen, wat goed is — *met mate*. De apostel Paulus leerde: „weest mijne navolgers.” Zoo zijn wij allen in één zin des woords navolgers

van den Profeet Joseph Smith. Maar Joseph Smith, Brigham Young en de andere leiders der Kerk waren en zijn zèlf navolgers, zoowel als al de leden. Allen wandelaars in de voetstappen van den Zalgimaker. „Weest mijne navolgers, *gelijkerwijs ook ik van Christus.*”

Jezus van Nazareth was de Eerste Zending. Van hem hebben alle bevoegde zendingen hun opdracht, ze zijn dragers van Zijn Priesterschap. Zijn Geest is in hen, zijn taak: zielen winnen voor het Godsrijk, wordt door hen betracht. Maar, merken wij nu en dan sterk den Reddersgloed in een voorganger, boeit ons soms onweerstaanbaar zijn persoonlijke magnetische invloed, Christus moet ons Voorbeeld blijven, dat wij voor oogen houden. „Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen.” Van Joseph Smith en Brigham Young wordt verteld, dat hun wonderbare invloed menigmaal gemerkt werd zelfs door vijandige lieden. Eenmaal in de nabijheid van deze Godsmannen, konden zij geen vijandige gedachten meer koesteren: het ijs smolt bij den vuurgloed!

Volgt Christus! riep de spreker uit. Dát is onze plicht. dat zij ons streven over heel de wereld. Of ge in Zweden blijft, of naar Zion gaat, of men in Japan woont of in Afrika, Hij blijft de Groote Voorganger, Hem moeten wij gelijk worden. En waar men gaat, zal men onder zendingen en leden merken den Geest van Christus, namelijk daar waar het ware streven bestaat. Allen houden den Onberispelijke voor. oogen en worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid!

Je kunt niet begripen, hoe ik genoot. Een zee van licht viel plotseling over den doolhof van mijn denken. Bliksem-snel gingen m'n gedachten van Stockholm naar Hamburg, Rotterdam, San Francisco, Yokohama — overal waar ik de zendingen ontmoet heb. Hoe ik getroffen was door dat „iets” dat mij boeide, dat invloed op mij had, hoe ik wou worden als zij — en hoe dat verlangen weer uitgedoofd was. In eens had ik de sleutel! Al wat goed en navolgenswaardig was in die jongemannen, was in Christus, *is in Christus!* Hij kon mijn Voorbeeld zijn, naar Hem kon ik bewonderend opzien, waar ik ook zou vertoeven, al was er geen enkele zending in mijn nabijheid. Al zijne heerlijke eigenschappen konden de mijne worden, als ik begon Hem te volgen door van meet af te beginnen en vol te houden.

Mijn besluit stond vast. Ik werd gedoopt — *deed Christus aan.* Er is niets buitengewoons voorgevallen, geen vreemde manifestatie. Maar een zoete, vredige geest en een voldoening en zielsrust zijn over mij gekomen, die ik niet graag zou willen missen. Doch ik heb je nog een verrassing te schrijven, een verrassing die mij te beurt viel op den avond toen ik gedoopt ben.

Niet ver van de doopplaats woont een „Mormoonsche”

familie, waar ons doopclubje een bezoek bracht na afloop van de plechtigheid. Dat scheen zoo de gewoonte te wezen. De menschen waren heel vriendelijk en verwelkomden ons doopelingen — er waren nog twee — met zulk 'n openhartige blijdschap, dat ik mij nòg gelukkiger voelde gedoopt te zijn.

In den loop van het gesprek verhaalde ik de stranding van dien Zweedschen schoener op Kerstavond bij Duinbuurt en hoe ik daar voor het eerst een sprankje van het „Mormonisme” gevonden had in den vorm van het uitgescheurde Boek van Mormon-blad. Er was een zuster aanwezig, een jonge vrouw, die mij de woorden uit den mond las, om zoo te zeggen. Ik zag haar kleur verschieten, en plotseling liep zij de kamer uit. Ze kwam terug met een boek in de hand, een Boek van Mormon, geopend bij Mosiah 3.

Er ontbrak een half blad!

Ik was zóó verbaasd, dat ik de eerste oogenblikken sprakeeloos zat en beurtelings naar het boek en naar de eigenares ervan keek.

„Wat beduidt dat, zuster Cederlund?” vroeg Ouderling Nordstrom.

„Dat beteekent,” antwoordde de aangesprokene, en haar stem trilde, „dat deze broeder het vergaan verteld heeft van de *Blända*, waarop m'n vader voer, *min kára, älskade fader*” — mijn dierbare, geliefde vader.

Zuster Cederlund wilde heel gaarne haar vaders bijbeltje zien, dat kunt ge begrijpen. Zoo kwam het, dat ik den volgenden dag daar weer een bezoek bracht. Andere bezoeken volgden. En nu raad je de rest wel, hè? Ja man, dat is heel leuk gegaan. Zuster Cederlund wou dolgraag dat bijbeltje hebben als 'n aandenken aan haar vader, dat begrijp je. En ik was er nu eenmaal aan gehecht geraakt, vooral wegens dat losse blaadje. Er was voor ons maar ééne oplossing: Hulda Cederlund was een lief, verstandig meisje, en mijn persoontje verliefd tot over de ooren. Toen hebben wij het losse blad ingeplakt waar het behoorde en plechtig elkander trouw beloofd.

Neen, wij zijn nog niet gehuwd! Dat denken wij in den Tempel te doen, want ons plan is over enkele maanden naar Zion op te trekken. Ik heb het varen eraan gegeven. Mijn ouders zijn beiden overleden en ook Hulda is een wees. Niets houdt ons dus hier. 'k Ben op 't oogenblik te Duinbuurt om enkele zaken te regelen.

Is niet alles wonderlijk gegaan? Wie had dat kunnen denken vijftien jaar geleden? Nu zie ik in al m'n ondervindingen een Besturende Hand. Om mee te beginnen, die teksten uit Mosiah: 'n kleine roerwending voor m'n levensbootje. Het schuitje loopt tamelijk goed, krijgt op allerlei reeen goede loodsen aan boord: zielsguiden, aangesteld door de Besturende

Hand. Drijft m'n hulkje tòch nog uit de koers, een storm van ziekte brengt het terug. Weer komen de loodsen en ditmaal worden zij met meer vertrouwen bejegend. Ten laatste komt de beste Loods — de Geest des Hemels — aan boord, en het scheepje stevent naar de Veilige Haven.

Moge het behouden aanlanden!

Met beste groeten, je vriend en broeder:

DOLF PASSER.

De brief werd toegevouwen en Bert Melder hernam: „Zoo is er dus, na jaren, ongedacht goed uit een kwajen Kerstnacht geboren. Dolf Passer zal hem zijn levenlang met dankbaarheid gedenken! Hij zal er zich hier wel doorslaan. Dolf is een brave borst met het diepgeworteld geloof in God dat velen zeelieden eigen is. Hoe luidt het ook weer in de berijmde psalmen? Juist:

„Zij die de zee bevaren
Met schepen, rijk bevracht,
Zien op de groote baren
Gods wijsheid, gunst en macht.”

„En Christus is een werkelijkheid voor hem geworden, niet meer het ver-affe beeld uit de grijze bijbelsche geschiedenis. Een levende Vriend, een éeuwige Vriend: de Zaligmaker der wereld!”

Uit een aangrenzend vertrek kwamen melodieuze orgeltonen.

Bert glimlachte. „Je hebt gelijk, moeder!” riep hij, „ik zou anders maar op m'n praatstoel blijven. Speel ons een kerstlied, dat wij allen kunnen zingen.”

INHOUD.

Onsterfelijkheid van den mensch . . . . . blz. 373		In ons eigen zendingsveld » 379
Kersttijd . . . . . » 376		De „Artikelen des Geloofs” » 379
Aan de Heiligen . . . . . » 376		Der Engelenzang . . . . . » 380
Aangekomen . . . . . » 378		Doop en Wederdoop . . . . . » 383
Rectificatie . . . . . » 378		Bijeengebracht . . . . . » 385

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.